Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (druhá komora)

z 1. marca 2012*

„Smernice 91/439/EHS a 2006/126/ES — Vzájomné uznávanie vodičských preukazov — Odmietnutie členského štátu uznať osobe, ktorá nemá fyzické a psychické predpoklady na vedenie motorového vozidla podľa právnej úpravy tohto štátu, platnosť vodičského preukazu vydaného iným členským štátom“

Vo veci C-467/10,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Landgericht Gießen (Nemecko) z 21. septembra 2010 a doručený Súdnemu dvoru 28. septembra 2010, ktorý súvisí s trestným konaním proti:

Barisovi Akyüzovi,

SÚDNY DVOR (druhá komora),

v zložení: predseda druhej komory J. N. Cunha Rodrigues, sudcovia U. Lõhmus, A. Rosas (spravodajca), A. Ó Caoimh a A. Arabadžiev,

generálna advokátka: V. Trstenjak,

tajomník: K. Malaček, referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 26. októbra 2011,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

— B. Akyüz, v zastúpení: J. Häller, Rechtsanwalt,

— nemecká vláda, v zastúpení: T. Henze a N. Graf Vitzthum, splnomocnení zástupcovia,

— talianska vláda, v zastúpení: G. Palmieri, splnomocnená zástupkyňa, za právnej pomoci S. Varone, avvocato dello Stato,

— Európska komisia, v zastúpení: G. Braun a N. Yerrell, splnomocnení zástupcovia,

so zreteľom na rozhodnutie prijaté po vypočutí generálnej advokátky, že vec bude prejednaná bez jej návrhov,

vyhlásil tento

* Jazyk konania: nemčina.

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 1 ods. 2 a článku 8 ods. 2 a 4 smernice Rady 91/439/EHS z 29. júla 1991 o vodičských preukazoch (Ú. v. ES L 237, s. 1; Mim. vyd. 07/001, s. 317), ako aj článku 2 ods. 1 a článku 11 ods. 4 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2006/126/ES z 20. decembra 2006 o vodičských preukazoch (Ú. v. EÚ L 403, s. 18).

2 Tento návrh bol podaný v rámci trestného konania vedeného proti B. Akyüzovi, nemeckému štátnemu príslušníkovi, za vedenie motorového vozidla 5. decembra 2008 a 1. marca 2009 na nemeckom území bez toho, aby bol držiteľom príslušného vodičského preukazu, ktorý je na tento účel potrebný.

Právny rámec

Právna úprava Únie

Smernica 91/439

3 Prvé odôvodnenie smernice 91/439 stanovuje:

„keďže pre účely spoločnej dopravnej politiky a ako príspevok k zlepšeniu bezpečnosti cestnej premávky ako aj uľahčeniu pohybu osôb sídliacich v členskom štáte inom než kde skladali vodičské skúšky, je žiadúce, aby vzor spoločenstva vodičských preukazov jednotlivých členských bol uznávaný členskými štátmi bez povinnosti výmeny preukazov“.

4 Podľa štvrtého odôvodnenia tej istej smernice je nevyhnutné, aby z dôvodu bezpečnosti cestnej premávky boli uložené minimálne požiadavky na vydávanie vodičských preukazov.

5 Podľa článku 1 ods. 2 uvedenej smernice „vodičské preukazy vydané členskými štátmi sa vzájomne uznávajú“.

6 Článok 7 ods. 1 smernice 91/439 stanovuje:

„1. Vodičské preukazy sa okrem toho vydajú len tým žiadateľom:

a) ktorí zložili testy zručnosti a chovania a teoretické testy a ktorí sú zdravotne spôsobilí, v súlade s ustanoveniami prílohy II a III;

b) ktorí majú zvyčajné bydlisko na území členského štátu vydávajúceho preukaz, alebo môžu poskytnúť dôkaz, že tam študovali po dobu aspoň šiestich mesiacov.“

7 Článok 8 ods. 2 a 4 tej istej smernice stanovuje:

„2. Pokiaľ zásada teritoriality právnych predpisov z oblasti trestného práva a polície neustanovuje inak, členské štáty, v ktorých má držiteľ svoje zvyčajné bydlisko, môžu uplatniť svoje vnútroštátne opatrenia na obmedzenie, prerušenie, odobratie alebo zrušenie vodičského oprávnenia držiteľovi vodičského preukazu vydaného iným členským štátom a ak je nevyhnutné vymeniť preukaz pre tento účel.

…

4. Členský štát môže odmietnuť uznať platnosť akéhokoľvek vodičského preukazu vydaného iným členským štátom osobe, ktorá na území predošlého členského štátu podlieha opatreniam uvedeným v odseku 2.

Členský štát môže podobne odmietnuť vydať vodičský preukaz žiadateľovi, ktorý podlieha takým opatreniam v inom členskom štáte.“

Smernica 2006/126

8 Podľa článku 2 ods. 1 smernice 2006/126 „vodičské preukazy vydané členskými štátmi sa vzájomne uznávajú“.

9 Článok 7 ods. 1 a 5 tejto smernice stanovuje:

„1. Vodičské preukazy sa vydajú len žiadateľom:

a) ktorí zložili skúšku zručností a správania a teoretickú skúšku a ktorí spĺňajú podmienky zdravotnej spôsobilosti v súlade s ustanoveniami príloh II a III;

…

e) ktorí majú obvyklé bydlisko na území členského štátu vydávajúceho vodičský preukaz, alebo môžu poskytnúť dôkaz, že tam študujú aspoň šesť mesiacov.

…

5. …

Bez toho, aby bol dotknutý článok 2, členské štáty, ktoré vydávajú vodičský preukaz, musia venovať zvýšené úsilie na zabezpečenie toho, aby osoba spĺňala požiadavky uvedené v odseku 1 tohto článku a uplatňujú svoje vnútroštátne ustanovenia na zrušenie alebo odobratie práva viesť vozidlo, ak sa potvrdí, že vodičský preukaz bol vydaný bez splnenia týchto požiadaviek.“

10 Článok 11 ods. 4 smernice 2006/126 znie:

„Členský štát odmietne vydať vodičský preukaz žiadateľovi, ktorého vodičský preukaz bol obmedzený, pozastavený alebo odobratý v inom členskom štáte.

Členský štát odmietne uznať platnosť akéhokoľvek vodičského preukazu vydaného iným členským štátom osobe, ktorej vodičský preukaz je obmedzený, pozastavený alebo odobratý na území tohoto štátu.

Členský štát môže tiež odmietnuť vydať vodičský preukaz žiadateľovi, ktorého vodičský preukaz je zrušený v inom členskom štáte.“

11 Článok 16 ods. 1 a 2 uvedenej smernice stanovuje:

„1. Členské štáty prijmú a uverejnia najneskôr do 19. januára 2011 zákony, iné právne predpisy a správne opatrenia potrebné na dosiahnutie súladu s článkom 1 ods. 1, článkom 3, článkom 4 ods. 1, 2, 3 a 4 písm. b) až k), článkom 6 ods. 1, 2 písm. a), c), d) a e), článkom 7 ods. 1 písm. b), c) a d), ods. 2, 3 a 5, článkom 8, článkom 10, článkom 13, článkom 14, článkom 15 a prílohou I bod 2, prílohou II bod 5.2 o skupinách A1, A2 a A a prílohami IV, V a VI. Členské štáty bezodkladne oznámia Komisii znenie týchto ustanovení.

2. Tieto ustanovenia sa uplatňujú od 19. januára 2013“.

12 Článok 17 ods. 1 tej istej smernice stanovuje:

„Smernica 91/439/EHS sa zrušuje s účinnosťou od 19. januára 2013 bez toho, aby boli dotknuté povinnosti členských štátov v súvislosti s lehotami na transpozíciu uvedenej smernice do vnútroštátneho práva, ktoré sú uvedené v časti B prílohy VII.“

13 Článok 18 smernice 2006/126 znie:

„Táto smernica nadobúda účinnosť dvadsiatym dňom po jej uverejnení v *Úradnom vestníku Európskej únie*.

Článok 2 ods. 1, článok 5, článok 6 ods. 2 písm. b), článok 7 ods. 1 písm. a), článok 9, článok 11 ods. 1, 3, 4, 5 a 6, článok 12 a prílohy I, II a III sa uplatňujú od 19. januára 2009.“

Vnútroštátna právna úprava

14 Článok 28 ods. 1, 4 a 5 nariadenia o prístupe osôb do cestnej premávky (nariadenie o vodičských preukazoch) [Verordnung über die Zulassung von Personen zum Straßenverkehr (Fahrerlaubnis-Verordnung)] z 18. augusta 1998 (BGBl. 1998 I, s. 2214) v znení nariadenia z 18. augusta 1998 (BGBl. 1998 I, s. 2214) v znení účinnom do 15. januára 2009 (ďalej len „FeV“) stanovuje:

„1. Držitelia platného vodičského preukazu [Európskej únie] alebo [Európskeho hospodárskeho priestoru (EHP)], ktorí majú zvyčajné bydlisko v zmysle § 7 ods. 1 alebo 2 v Nemecku, sú oprávnení – s výhradou obmedzení podľa odsekov 2 až 4 – viesť v rozsahu svojho oprávnenia v tuzemsku motorové vozidlo. Pravidlá stanovené pre zahraničné vodičské preukazy sa musia dodržiavať aj v Nemecku. Predpisy tohto nariadenia sa použijú na tieto vodičské preukazy, pokiaľ nie je stanovené inak.

…

4. Oprávnenie podľa odseku 1 neplatí pre držiteľov vodičského preukazu [Únie] alebo EHP,

1. ktorí vlastnia iba vodičský preukaz na skúšobnú dobu (Lernführerschein), alebo iný dočasne vystavený vodičský preukaz;

2. ktorí mali v čase vydania vodičského preukazu svoje zvyčajné bydlisko v Nemecku, okrem prípadu, keď získali vodičské oprávnenie ako študujúci alebo žiaci v zmysle § 7 ods. 2 počas minimálne šesťmesačného pobytu;

3. ktorým bol vodičský preukaz v Nemecku predbežne či právoplatne odňatý súdom alebo s okamžitou vykonateľnosťou či právoplatne odňatý správnym orgánom, alebo ktorým sa vydanie vodičského preukazu právoplatne zamietlo, alebo ktorým sa vodičský preukaz neodňal len preto, lebo sa ho medzitým vzdali;

4. ktorým nemôže byť z dôvodu právoplatného súdneho rozhodnutia udelené žiadne vodičské oprávnenie;

5. pokiaľ v štáte, ktorý vodičské oprávnenie udelil, alebo v štáte, v ktorom majú svoje zvyčajné bydlisko, podliehajú zákazu vedenia, alebo im bol vodičský preukaz podľa § 94 nemeckého trestného poriadku zadržaný, zaistený, alebo vzatý do úschovy.

5. Právo používať vodičský preukaz [Únie] alebo EHP v Nemecku podľa niektorého z rozhodnutí uvedených v odseku 4 bodoch 3 a 4 sa udeľuje na žiadosť, pokiaľ dôvody odňatia alebo prekážky používania už pominuli.“

15 Článok 28 ods. 1, 4 a 5 FeV v znení vyplývajúcom z nariadenia zo 7. januára 2009 (BGBl. 2009 I, s. 29) má za cieľ prebrať do nemeckého práva článok 11 ods. 4 smernice 2006/126. Tieto odseky 4 a 5 teraz stanovujú toto:

„4. Oprávnenie podľa odseku 1 neplatí pre držiteľov vodičského preukazu [Únie] alebo EHP,

…

2. ktorí na základe údajov na vodičskom preukaze alebo z nespochybniteľných informácií od štátu vydania mali v čase vydania svoje zvyčajné bydlisko v Nemecku, okrem prípadu, keď získali vodičské oprávnenie ako študenti alebo žiaci v zmysle článku 7 ods. 2 počas minimálne šesťmesačného pobytu;

3. ktorým bol vodičský preukaz v Nemecku predbežne či právoplatne odňatý súdom alebo s okamžitou vykonateľnosťou či právoplatne odňatý správnym orgánom, alebo ktorým sa vydanie vodičského preukazu právoplatne zamietlo, alebo ktorým sa vodičský preukaz neodňal len preto, lebo sa ho medzitým vzdali;

…

V prípadoch uvedených v prvej vete bodov 2 a 3 môže orgán vydať konštitutívny správny akt o nedostatku oprávnenia dotknutej osoby viesť motorové vozidlo. Prvá veta body 3 a 4 sa použijú, len ak sú tam uvedené opatrenia zapísané do centrálnej evidencie a neboli podľa § 29 zákona o cestnej premávke (Straßenverkehrsgesetz) vyškrtnuté.

5. Právo používať vodičský preukaz [Únie] alebo EHP v Nemecku podľa niektorého z rozhodnutí uvedených v odseku 4 bodoch 3 a 4 sa udeľuje na žiadosť, pokiaľ dôvody odňatia alebo prekážky používania už pominuli. Ustanovenia odseku 4 tretej vety, ako aj § 20 ods. 1 a 5 platia primerane.“

16 § 21 ods. 1 bod 1 zákona o cestnej premávke upravuje:

„1. Odňatím slobody až na jeden rok alebo peňažným trestom sa potrestá ten, kto

1. vedie motorové vozidlo, hoci nemá na to potrebné vodičské oprávnenie,

…“

Skutkové okolnosti v konaní vo veci samej a prejudiciálne otázky

17 B. Akyüz, narodený v roku 1989, bol už viackrát trestne stíhaný v období rokov 2004 až 2008, najmä za ublíženie na zdraví, jazdu bez vodičského oprávnenia, kvalifikované skupinové vydieranie, ako aj za vyhrážanie a urážku na cti.

18 Dňa 4. marca 2008 podal B. Akyüz na Landrat des Wetteraukreises (Mestský obvod Wetterau, ďalej len „Landrat“) žiadosť o udelenie vodičského preukazu kategórie B. Listom z 12. júna 2008 podmienil Landrat udelenie vodičského oprávnenia predložením pozitívneho lekársko-psychologického posudku obžalovaného. B. Akyüz podstúpil požadované vyšetrenie. Vo svojom posudku z 8. septembra 2008

znalec skúmajúci B. Akyüza dospel k záveru, že sa nedá očakávať, že obžalovaný splní fyzické a psychické predpoklady na bezpečné vedenie motorového vozidla skupiny 1 (kategória B, L, M, S) v cestnej premávke. Podľa tohto znalca existujú obavy z vysokého potenciálu agresivity tohto žiadateľa.

19 Rozhodnutím z 10. septembra 2008, ktoré nadobudlo právoplatnosť, zamietol Landrat žiadosť o udelenie vodičského preukazu z dôvodu, že B. Akyüz nespĺňa fyzické a psychické predpoklady na bezpečné vedenie motorového vozidla.

20 Dňa 24. novembra 2008 bol v meste Děčín (Česká republika) B. Akyüzovi udelený vodičský preukaz na motorové vozidlá kategórie B. Podľa oznámenia nemeckého veľvyslanectva v Prahe sa nedá ani na cudzineckom orgáne a ani na polícii v Děčíne zistiť, či sa B. Akyüz zdržoval v tomto čase v Českej republike. Podľa e-mailovej správy veľvyslanectva zo 6. októbra 2009 mal tento orgán k dispozícii iba hlásenie za obdobie od 1. júna 2009 do 1. decembra 2009. Český vodičský preukaz bol vystavený v Děčíne 8. júna 2009. Ako vyplýva z fotokópie vodičského preukazu, tak k prvému udeleniu došlo 24. novembra 2008.

21 Nemecké orgány konštatovali, že B. Akyüz riadil motorové vozidlo v Nemecku 5. decembra 2008 a 1. marca 2009.

22 Rozsudkom zo 17. decembra 2009 uznal Amstgericht Friedberg, rozhodujúci ako Jugendschöffengericht (súd pre mladistvých), B. Akyüza vinným za vedenie motorového vozidla bez vodičského oprávnenia v dvoch vyššie uvedených prípadoch.

23 B. Akyüz sa odvolal proti tomuto rozsudku na Landgericht Gießen.

24 Vzhľadom na to, že súd mal pochybnosti týkajúce sa otázky, či sú nemecké orgány povinné uznať vodičský preukaz vydaný B. Akyüzovi českými kompetentnými orgánmi v rozsahu, v akom naposledy uvedenému neodňali orgány Nemeckej spolkovej republiky vodičský preukaz, ale mu iba zamietli vydanie vodičského preukazu v tomto členskom štáte, rozhodol Landgericht Gießen konanie prerušiť a položiť Súdnemu dvoru nasledujúce prejudiciálne otázky:

„Majú sa

a) článok 1 ods. 2 v spojení s článkom 8 ods. 2 a 4 smernice 91/439…,

b) článok 2 ods. 1 v spojení s článkom 11 ods. 4 smernice 2006/126…,

vykladať v tom zmysle:

1. že členskému štátu (hostiteľský členský štát) bránia, aby na svojom území odmietol uznať vodičské oprávnenie udelené iným členským štátom (členský štát vydávajúci preukaz), ak získaniu vodičského oprávnenia v štáte vydávajúcom preukaz predchádzalo odmietnutie udelenia vodičského oprávnenia v hostiteľskom štáte z dôvodu nesplnenia fyzických a psychických predpokladov na bezpečné vedenie motorového vozidla;

2. a ak áno: že členskému štátu (hostiteľský členský štát) bránia, aby na svojom území odmietol uznať vodičské oprávnenie udelené iným členským štátom (členský štát vydávajúci preukaz), ak získaniu vodičského oprávnenia v štáte vydávajúcom preukaz predchádzalo odmietnutie udelenia vodičského oprávnenia v hostiteľskom štáte z dôvodu nesplnenia fyzických a psychických predpokladov na bezpečné vedenie motorového vozidla a z údajov na vodičskom preukaze, ostatných nevyvrátiteľných informácií pochádzajúcich zo štátu vydávajúceho preukaz alebo z ostatných nepochybných poznatkov, najmä prípadných údajov

samotného majiteľa vodičského preukazu alebo ďalších spoľahlivých poznatkov hostiteľského štátu vyplýva, že bolo porušené pravidlo pobytu podľa článku 7 ods. 1 písm. b) smernice 91/439…, resp. článku 7 ods. 1 písm. e) smernice 2006/126…,

— pokiaľ ostatné nepochybné poznatky, najmä prípadné údaje samotného majiteľa vodičského preukazu alebo ďalšie spoľahlivé poznatky hostiteľského štátu, nepostačujú: pochádzajú informácie od štátu vydávajúceho preukaz v zmysle judikatúry Súdneho dvora tiež vtedy, ak nie sú poskytnuté bezprostredne, ale iba sprostredkovane vo forme oznámenia tretej strany, opierajúceho sa o takéto informácie, najmä veľvyslanectva hostiteľského štátu v členskom štáte vydávajúcom preukaz;

3. že členskému štátu (hostiteľský členský štát) bránia, aby na svojom území odmietol uznať vodičské oprávnenie udelené iným členským štátom (členský štát vydávajúci preukaz), ak síce boli zachované formálne predpoklady na vydanie vodičského preukazu v štáte vydávajúcom preukaz, avšak je zrejmé, že pobyt samotný slúžil iba na získanie vodičského preukazu a nie na žiadne ďalšie účely chránené právom Únie, najmä základnými slobodami ZFEÚ a Chartou základných práv Európskej únie, ako aj Európskym dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd (turistika za vodičskými preukazmi)?“

O prejudiciálnych otázkach

Úvodné pripomienky

25 Na úvod treba konštatovať, že otázky položené vnútroštátnym súdom sa týkajú výkladu jednak relevantných ustanovení smernice 91/439 a jednak smernice 2006/126, ktorá túto smernicu ruší a nahradzuje.

26 Rovnako je potrebné určiť, v akom rozsahu sú tieto ustanovenia uplatniteľné na skutkové okolnosti v konaní vo veci samej.

27 Podľa nemeckej vlády sú na tento spor uplatniteľné iba ustanovenia smernice 91/439. Z vodičského oprávnenia nadobudnutého B. Akyüzom v Českej republike totiž vyplýva, že deň vydania tohto vodičského preukazu je 24. november 2008. V súlade s článkom 18 druhým odsekom smernice 2006/126 sa článok 11 ods. 4 tejto smernice stane uplatniteľným od 19. januára 2009, teda po vydaní sporného vodičského preukazu. Komisia sa naopak domnieva, že ustanovenia smernice 2006/126 sú uplatniteľné v súvislosti s jazdou uskutočnenou v Nemecku B. Akyüzom 1. marca 2009.

28 Zo spisu, ktorý bol predložený Súdnemu dvoru, na jednej strane vyplýva, že jazdy, ktoré vykonal B. Akyüz v Nemecku, ktoré sú predmetom konania vo veci samej, sa uskutočnili 5. decembra 2008 a 1. marca 2009.

29 Na druhej strane, hoci aj vnútroštátne rozhodnutie uvádza dátum 8. jún 2009 ako dátum vydania českého vodičského preukazu B. Akyüzovi, je potrebné uviesť, že z uvedeného rozhodnutia vyplýva, že fotokópia tohto oprávnenia vedie k záveru, že toto oprávnenie bolo prvýkrát vydané 24. novembra 2008.

30 Je teda zjavné, že tento vodičský preukaz bol B. Akyüzovi vydaný príslušnými českými orgánmi 24. novembra 2008, pričom tento fakt prináleží overiť vnútroštátnemu súdu. Za predpokladu, že by tento preukaz bol vydaný až 8. júna 2009, by B. Akyüz nebol držiteľom českého vodičského preukazu v deň, keď došlo k jazdám, z ktorých pramení predmet v konaní vo veci samej, a otázka uznania preukazu, ktorý by bol vydaný po tomto dátume, by nebola dôležitá v rámci prejednávanej veci.

31 Aj keď sa smernica 91/439 zruší od 19. januára 2013, uplatní sa však článok 2 ods. 1 a článok 11 ods. 4 smernice 2006/126 od 19. januára 2009 v súlade s článkom 18 druhým odsekom tejto smernice.

32 Je potrebné konštatovať, že článok 2 ods. 1 smernice 2006/126 upravuje vzájomné uznávanie vodičských preukazov vydaných členskými štátmi. Článok 11 ods. 4 druhý pododsek tejto smernice však stanovuje, že členský štát odmietne uznať platnosť akéhokoľvek vodičského preukazu vydaného iným členským štátom osobe, ktorej vodičský preukaz je obmedzený, pozastavený alebo odobratý na území prvého štátu, a to nezávisle od otázky, či uvedený preukaz bol vydaný pred dňom, keď sa toto ustanovenie stalo uplatniteľné.

33 Z toho vyplýva, že tieto ustanovenia sú uplatniteľné *ratione temporis*, pokiaľ ide o druhú jazdu, ktorá je predmetom konania vo veci samej, teda jazdy, ktorú uskutočnil B. Akyüz 1. marca 2009.

34 Za týchto okolností je potrebné preskúmať otázky položené vnútroštátnym súdom s ohľadom tak na článok 1 ods. 2 a článok 8 ods. 2 a 4 smernice 91/439, ako aj článok 2 ods. 1 a článok 11 ods. 4 smernice 2006/126.

O prvej otázke

35 Svojou prvou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa článok 1 ods. 2 v spojení s článkom 8 ods. 2 a 4 smernice 91/439, ako aj článkom 2 ods. 1 a článkom 11 ods. 4 smernice 2006/126 majú vykladať v tom zmysle, že bránia právnemu predpisu hostiteľského členského štátu, ktorý povoľuje tomuto štátu odmietnuť uznať na svojom území vodičský preukaz vydaný iným členským štátom, ak držiteľa tohto preukazu tento hostiteľský členský štát nepodrobil žiadnym opatreniam v zmysle uvedeného článku 8 ods. 4 smernice 91/439 alebo článku 11 ods. 4 druhého pododseku smernice 2006/126, ale mu bolo v poslednom uvedenom členskom štáte zamietnuté vydanie prvého vodičského preukazu z dôvodu nesplnenia podmienok fyzickej a psychickej spôsobilosti bezpečne viesť motorové vozidlo podľa ustanovení tohto štátu.

36 Nemecká vláda sa domnieva, že ak sa žiadateľovi zamietne vydanie prvého vodičského preukazu z dôvodu nesplnenia podmienok fyzickej a psychickej spôsobilosti bezpečne viesť motorové vozidlo, predstavuje fakt, že sa mu povolí účasť na cestnej premávke, prinajmenšom také veľké nebezpečenstvo, ako keď sa povolí takáto účasť osobám, ktorým bol odňatý vodičský preukaz z podobných dôvodov. Podľa tejto vlády sa pojem „odňatie“ musí chápať v širšom zmysle slova, teda že zahŕňa aj pôvodné zamietnutie vydať vodičský preukaz.

37 Spomínaná vláda tiež poukazuje na nevyhnutnosť zohľadniť určité základné práva účastníkov cestnej premávky, ako je právo na život, právo na nedotknuteľnosť osoby, vlastnícke právo, potvrdené článkami 2, 3 a 17 Charty základných práv Európskej únie, s ktorými by mali byť základné slobody kompatibilné a ktoré určujú, aby členské štáty nepovolili na svojom území zúčastniť sa na cestnej premávke vodičom, u ktorých je s istotou známe, že predstavujú vážne nebezpečenstvo pre ostatných účastníkov cestnej premávky.

38 Komisia doplnila, že s osobou, ktorej sa zamietne vydanie prvého vodičského preukazu z dôvodu, ktorý by, pokiaľ by išlo o vodičský preukaz vydaný už predtým, viedol k obmedzeniu, pozastaveniu, odňatiu a zrušeniu vodičského preukazu, sa musí zaobchádzať tak isto, ako keby išlo o túto poslednú uvedenú možnosť. Okrem toho táto okolnosť nepredstavuje dôvod na uznanie privilegovaného zaobchádzania s touto osobou, pokiaľ ide o opatrenia uplatniteľné v jej mieste bydliska alebo dôvod na nepovolenie alebo neuloženie povinnosti členským štátom uplatniť reštriktívne opatrenia, ak sú splnené podmienky stanovené na ich uplatnenie.

39 Talianska vláda naopak uvádza, že prvá otázka položená vnútroštátnym súdom neobsahuje žiadny odkaz na kritériá „zvyčajného bydliska“. Aj keď očakáva evolutívny výklad právnych predpisov práva Únie smerom k povoleniu zamietnutia uznať vodičské oprávnenie vydané za okolností, aké sú

v konaní vo veci samej, táto vláda z toho odvodzuje, že článok 1 ods. 2 v spojení s článkom 8 ods. 2 a 4 smernice 91/439, ako aj článkom 2 ods. 1 a článkom 11 ods. 4 smernice 2006/126 zjavne nedovoľujú takéto zamietnutie.

40 V tomto ohľade je potrebné pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora stanovuje článok 1 ods. 2 smernice 91/439 vzájomné uznávanie vodičských preukazov vydaných členskými štátmi bez akýchkoľvek formalít. Toto ustanovenie ukladá členským štátom jasnú a presnú povinnosť, ktorá neponecháva nijakú mieru voľnej úvahy, pokiaľ ide o prijímanie opatrení, ktoré majú byť prijaté na zabezpečenie súladu s touto povinnosťou (pozri najmä rozsudky z 19. februára 2009, Schwarz, C-321/07, Zb. s. I-1113, bod 75, a z 19. mája 2011, Grasser, C-184/10, Zb. s. I-4057, bod 19). Je potrebné konštatovať, že je tomu rovnako v prípade článku 2 ods. 1 smernice 2009/126, ktorej doslovné znenie je totožné so znením článku 1 ods. 2 smernice 91/439.

41 Členskému štátu vydávajúcemu vodičský preukaz prináleží overiť, či sú splnené požiadavky uložené právom Spoločenstva, najmä tie, ktoré sú upravené v článku 7 ods. 1 smernice 91/439 týkajúce sa bydliska a spôsobilosti viesť motorové vozidlo, a teda či je vydanie vodičského preukazu odôvodnené (pozri najmä rozsudky, Schwarz, už citovaný, bod 76, a Grasser, už citovaný, bod 20).

42 Pokiaľ teda orgány členského štátu vydali vodičský preukaz v súlade s článkom 1 ods. 1 smernice 91/439, ostatné členské štáty nie sú oprávnené overovať dodržanie požiadaviek na jeho vydanie, ktoré sú uvedené v tejto smernici. Držba vodičského preukazu vydaného členským štátom musí byť totiž považovaná za dôkaz toho, že jeho držiteľ splnil ku dňu jeho vydania uvedené požiadavky (pozri najmä rozsudky, Schwarz, už citovaný, bod 77, a Grasser, už citovaný, bod 21).

43 Článok 8 ods. 2 a 4 smernice 91/439 však umožňuje členským štátom, aby za určitých okolností a najmä z dôvodov bezpečnosti cestnej premávky, ako to vyplýva z posledného odôvodnenia tejto smernice, uplatnili svoje vnútroštátne právne predpisy na obmedzenie, pozastavenie, odňatie alebo zrušenie vodičského preukazu voči akémukoľvek držiteľovi vodičského preukazu, ktorý má zvyčajné bydlisko na ich území (rozsudok Schwarz, už citovaný, bod 79).

44 Článok 8 ods. 4 prvý pododsek smernice 91/439 na druhej strane oprávňuje členský štát, aby odmietol uznať platnosť vodičského preukazu vydaného v inom členskom štáte osobe, ktorej bol na území tohto prvého členského štátu obmedzený, pozastavený, odňatý alebo zrušený vodičský preukaz. Článok 11 ods. 4 druhý pododsek smernice 2006/126 stanovuje, že členský štát je povinný odmietnuť uznať platnosť akéhokoľvek vodičského preukazu vydaného iným členským štátom osobe, ktorej vodičský preukaz je obmedzený, pozastavený alebo odobratý na území tohto prvého členského štátu.

45 Súdny dvor opakovane pripomenul, že možnosť stanovená v článku 8 ods. 4 smernice 91/439 však predstavuje výnimku zo všeobecnej zásady vzájomného uznávania vodičských preukazov, a preto ju treba vykladať reštriktívne (pozri najmä rozsudky z 20. novembra 2008, Weber, C-1/07, Zb. s. I-8571, bod 29; Schwarz, už citovaný, bod 84, a uznesenie z 2. decembra 2010, Scheffler, C-334/09, Zb. s. I-12379, bod 63).

46 Keby sa totiž výnimka z povinnosti uznania vodičských preukazov vydaných v členských štátoch bez formalít, ktoré dávajú túto zásadu do rovnováhy so zásadou bezpečnosti cestnej premávky, chápala širším spôsobom, došlo by k popretiu zmyslu zásady vzájomného uznávania vodičských preukazov vydaných v členských štátoch v súlade so smernicou 91/439 (pozri v tomto zmysle uznesenia z 9. júla 2009, Wierer, C-445/08, bod 52, a Scheffler, už citované, bod 63).

47 V tejto súvislosti je potrebné konštatovať, že zamietnutie vydania prvého vodičského preukazu sa nenachádza medzi prípadmi, ktoré môžu spôsobiť neuznanie vodičského preukazu členským štátom, ktorý bol vydaný v inom členskom štáte v súlade s článkom 8 ods. 4 smernice 91/439 a článkom 11 ods. 4 druhým pododsekom smernice 2006/126.

48 Je potrebné uviesť, že na pojednávaní nemecká vláda v podstate tvrdila, že pokiaľ je zamietnutie vydania prvého vodičského preukazu v členskom štáte založené na závažnej nespôsobilosti, ktorá nie je zohľadnená v smernici 91/439, ako napríklad vysoký potenciál agresivity žiadateľa, tento štát nie je povinný uznať vodičský preukaz vydaný neskôr tomuto dotknutému subjektu v inom členskom štáte.

49 Uvedená vláda je okrem iného toho názoru, že na to, aby bolo možné uznať vodičský preukaz vydaný v inom členskom štáte po zamietnutí vydania prvého vodičského preukazu na území hostiteľského členského štátu, je potrebné, aby pred vydaním vodičského preukazu dotknutému subjektu týmto iným členským štátom bol tento členský štát informovaný hostiteľským členským štátom o dôvodoch vedúcich k zamietnutiu vydania, a aby si tento štát overil, či tieto dôvody už zanikli.

50 Túto argumentáciu nemožno prijať.

51 Na úvod je potrebné konštatovať, že ak sa zamietnutie vydania prvého vodičského preukazu môže čiastočne zakladať na správaní žiadateľa, nemôže takéto zamietnutie, ku ktorému došlo v rámci správneho konania, predstavovať na rozdiel od prípadov upravených v článku 8 ods. 2 a 4 smernice 91/439 a článku 11 ods. 4 druhom pododseku smernice 2006/126 sankciu za porušenie predpisov, ktorého sa dopustil žiadateľ.

52 Okrem toho je potrebné konštatovať, že vydanie prvého vodičského preukazu by mohlo byť zamietnuté z iného dôvodu než toho, ktorý odôvodňuje obmedzenie, prerušenie, odobratie alebo zrušenie vodičského oprávnenia.

53 V tomto smere vyplýva zo štvrtého odôvodnenia smernice 91/439 a odôvodnenia č. 8 smernice 2006/126, že tieto smernice stanovujú len minimálnu harmonizáciu vnútroštátnych ustanovení týkajúcich sa podmienok, na základe ktorých sa môže vydať vodičský preukaz. Rovnako je v právomoci členských štátov ponechať alebo prijať prísnejšie ustanovenia v tejto oblasti.

54 Pokiaľ ide o fyzickú a psychickú spôsobilosť riadiť motorové vozidlo, Súdny dvor zdôrazňuje, že skutočnosť, že členský štát môže podľa bodu 5 prílohy III smernice 91/439 vyžadovať na vydanie vodičského preukazu lekárske vyšetrenie zodpovedajúce prísnejším štandardom, ako je stanovené v tejto prílohe, sa nevzťahuje na povinnosť daného členského štátu uznať vodičské preukazy vydané v súlade s touto smernicou inými členskými štátmi (pozri rozsudok z 26. júna 2008, Wiedemann a Funk, C-329/06 a C-343/06, Zb. s. I-4635, bod 53).

55 Je potrebné konštatovať, po prvé, že z riešenia navrhovaného nemeckou vládou vyplýva, že by sa vykonalo preskúmanie dôvodov, ktoré neboli zohľadnené smernicou 91/439 alebo smernicou 2006/126 a ktorých sa dovoláva členský štát na účely zamietnutia vydania vodičského preukazu, s cieľom určiť dôvody, ktoré by mohli viesť k zamietnutiu uznania vodičského preukazu týmto členským štátom vydaného neskôr v inom členskom štáte. Možnosť členského štátu odmietnuť uznať vodičský preukaz vydaný iným členským štátom by tak závisela od závažnosti dôvodu, ktorý nebol zohľadnený smernicou 91/439 alebo smernicou 2006/126, na základe ktorej bolo zamietnuté vydanie prvého vodičského preukazu v prvom členskom štáte. Z dôvodu neexistencie žiadnych ustanovení v tomto smere v smerniciach 91/439 a 2006/126 takéto riešenie neprichádza do úvahy.

56 Po druhé povoliť hostiteľskému členskému štátu neuznať platnosť vodičského preukazu vydaného v inom členskom štáte z dôvodu, že držiteľovi tohto preukazu bolo zamietnuté vydanie prvého vodičského preukazu v prvom členskom štáte a že členský štát vydávajúci preukaz neoveril, či dôvody vedúce k tomuto zamietnutiu vydania zanikli, by malo za následok, že členský štát, ktorý prijal prísnejšie podmienky na vydanie vodičského preukazu, by mohol sám určiť požiadavky, ktoré by museli rešpektovať ostatné členské štáty, aby sa mohla uznať platnosť vodičských preukazov vydaných v týchto posledných uvedených štátoch na jeho území.

57 V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že pripustiť, že členský štát je oprávnený sa oprieť o svoje vnútroštátne ustanovenia, aby stále bránil uznaniu preukazu vydaného v inom členskom štáte, by bolo dokonca popretím zásady vzájomného uznávania vodičských preukazov, ktorá predstavuje podstatu systému, ktorý bol realizovaný smernicou 91/439 (pozri v tomto zmysle rozsudok z 29. apríla 2004, Kapper, C-476/01, Zb. s. I-5205, bod 77, a uznesenie z 28. septembra 2006, Kremer, C-340/05, bod 30).

58 Zo všetkých predchádzajúcich úvah vyplýva, že zamietnutie vydania prvého vodičského preukazu sa nemôže prirovnať k prípadom upraveným v článku 8 ods. 2 a 4 smernice 91/439 a článku 11 ods. 4 smernice 2006/126, ktoré môžu viesť k tomu, aby členský štát neuznal vodičský preukaz, ktorý bol vydaný v inom členskom štáte.

59 Vzhľadom na to, čo bolo uvedené vyššie, je potrebné na prvú otázku odpovedať tak, že článok 1 ods. 2 v spojení s článkom 8 ods. 2 a 4 smernice 91/439 a článok 2 ods. 1 v spojení s článkom 11 ods. 4 smernice 2006/126 sa musia vykladať v tom zmysle, že bránia právnej úprave hostiteľského členského štátu, ktorá povoľuje tomuto štátu zamietnuť uznať na svojom území vodičský preukaz vydaný v inom členskom štáte, ak vlastníkovi tohto preukazu tento hostiteľský členský štát nestanovil žiadne opatrenie v zmysle článku 8 ods. 4 smernice 91/439 alebo článku 11 ods. 4 druhého pododseku smernice 2006/126, ale v poslednom uvedenom členskom štáte mu bolo zamietnuté vydanie prvého vodičského preukazu z dôvodu nesplnenia podmienok fyzickej a psychickej spôsobilosti bezpečne viesť motorové vozidlo podľa ustanovení toto štátu.

O druhej a tretej prejudiciálnej otázke

60 Svojou druhou a treťou otázkou, ktorú je potrebné preskúmať spoločne, sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa článok 1 ods. 2 v spojení s článkom 8 ods. 2 a 4 smernice 91/439, ako aj článok 2 ods. 1 v spojení s článkom 11 ods. 4 smernice 2006/126 majú vykladať v tom zmysle, že bránia takému zamietnutiu uznania, aké je uvedené v predchádzajúcom bode, taktiež v prípade, keď by sa okrem toho preukázalo na základe informácií, ktoré členský štát vydávajúci preukaz neposkytol priamo, ale iba sprostredkovane vo forme oznámenia tretej strany, opierajúceho sa o takéto informácie, najmä veľvyslanectva hostiteľského členského štátu v členskom štáte vydania, že držiteľ sporného vodičského preukazu nespĺňal v čase vydania preukazu podmienky zvyčajného bydliska v zmysle článku 7 ods. 1 písm. b) smernice 91/439 alebo článku 7 ods. 1 písm. e) smernice 2006/126, a ďalej vtedy, keď boli formálne podmienky vydania tohto preukazu v členskom štáte bydliska dodržané, ale keď bolo preukázané, že bydlisko žiadateľa v tomto poslednom uvedenom štáte má viesť iba k získaniu tohto vodičského preukazu.

61 Treba pripomenúť, že rovnako ako tvrdí nemecká vláda, samotné nedodržanie podmienky zvyčajného bydliska v zmysle článku 7 ods. 1 písm. b) smernice 91/439 môže byť spôsobilé odôvodniť, aby členský štát odmietol uznať na svojom území platnosť vodičského preukazu vydaného iným členským štátom (pozri rozsudok z 13. októbra 2011, Apelt, C-224/10, Zb. s. I-9601, bod 34).

62 Z judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že článok 1 ods. 2, článok 7 ods. 1 písm. b), ako aj článok 8 ods. 2 a 4 smernice 91/439 nebránia tomu, aby hostiteľský členský štát odmietol uznať na svojom štátnom území vodičský preukaz vydaný v inom členskom štáte, keď sa preukáže, avšak nie na základe informácií pochádzajúcich z hostiteľského členského štátu, ale na základe údajov uvedených v samotnom vodičskom preukaze alebo z iných nespochybniteľných informácií pochádzajúcich od členského štátu vydania, že pri vydaní tohto preukazu nebola dodržaná požiadavka zvyčajného bydliska upravená v článku 7 ods. 1 písm. b) smernice 91/439 (pozri v tomto zmysle rozsudky Wiedemann a Funk, už citovaný, bod 72, ako aj Grasser, už citovaný, bod 33).

63 Ako už rozhodol Súdny dvor bode 33 už citovaného rozsudku Grasser, skutočnosť, že vlastníkovi tohto preukazu hostiteľský členský štát nestanovil žiadne opatrenie v zmysle článku 8 ods. 2 tejto smernice, nemá v tomto prípade žiadnu relevanciu.

64 Tieto úvahy sa môžu vzťahovať na článok 2 ods. 1 a článok 11 ods. 4 smernice 2006/126, pokiaľ ide o nedodržanie podmienok zvyčajného bydliska.

65 Ako tiež vyplýva z bodu 46 tohto rozsudku, ak by sa výnimka z povinnosti uznávať bez ďalších formalít vodičské preukazy vydané v členských štátoch, ktorá túto zásadu vyvažuje zásadou bezpečnosti cestnej premávky, chápala extenzívne, došlo by tým k popretiu zmyslu zásady vzájomného uznávania (pozri v tomto zmysle uznesenie Wierer, už citované, bod 52).

66 Také vymenovanie zdrojov informácií, aké je uvedené v bode 62 tohto rozsudku, z ktorých hostiteľský členský štát môže vychádzať pri zamietnutí uznať vodičský preukaz, ktorý bol neskôr vydaný iným členským štátom bez využitia vzájomnej spolupráce alebo postupu výmeny informácií upravených v článku 12 ods. 3 smernice 91/439 a článku 15 smernice 2006/126, je teda ohraničené a taxatívne (pozri v tomto zmysle uznesenie Wierer, už citované, bod 53).

67 Na to, aby mohla byť informácia kvalifikovaná ako nespochybniteľná informácia pochádzajúca od členského štátu vydávajúceho preukaz, ktorá potvrdzuje, že držiteľ vodičského preukazu nemal svoje bydlisko v poslednom uvedenom členskom štáte vydania jeho vodičského preukazu, je potrebné, aby bola poskytnutá orgánom tohto členského štátu.

68 V konaní vo veci samej z predchádzajúcich úvah vyplýva, že ak nemecké orgány disponujú nespochybniteľnými informáciami poskytnutými českými orgánmi potvrdzujúcimi, že B. Akyüz nemal zvyčajné bydlisko na území Českej republiky, keď mu bol vydaný vodičský preukaz týmto členským štátom, majú právo zamietnuť uznanie tohto preukazu. Zásada vzájomného uznávania bráni zamietnutiu založenému na každej inej informácii (pozri v tomto zmysle uznesenie Wierer, už citované, bod 59).

69 V tejto súvislosti nie je vylúčené, že informácie získané od orgánov príslušných na prihlasovanie sa na pobyt obyvateľstva členského štátu vydania sa môžu za takéto informácie považovať (uznesenie Wierer, už citované, bod 61).

70 Naopak, vysvetlenia alebo informácie, ktoré držiteľ vodičského preukazu poskytol počas správneho alebo súdneho konania na základe povinnosti spolupráce, ktorú mu ukladá vnútroštátne právo hostiteľského členského štátu, sa nemôžu kvalifikovať ako nespochybniteľné informácie pochádzajúce od členského štátu vydania, ktoré by potvrdzovali, že v čase vydania tohto preukazu nemal jeho držiteľ zvyčajné bydlisko na území členského štátu vydania (uznesenie Wierer, už citované, bod 54).

71 Okolnosť, že členský štát vydania poskytol informácie príslušným orgánom hostiteľského členského štátu nie bezprostredne, ale iba sprostredkovane vo forme oznámenia tretej strany, sama osebe nemôže vylúčiť, že tieto informácie by sa mohli považovať za informácie poskytnuté členským štátom vydania za predpokladu, že pochádzajú od orgánu tohto naposledy uvedeného štátu.

72 Následne z toho vyplýva, ako zdôrazňuje nemecká vláda a v podstate aj Komisia, že samotný fakt, že príslušné orgány hostiteľského členského štátu využili svoje zastúpenie v členskom štáte vydania, aby sa dostali k takým informáciám od príslušných orgánov členského štátu vydania, nevylučuje, aby sa tieto informácie považovali za pochádzajúce od tohto naposledy uvedeného štátu.

73 Vnútroštátny súd je povinný overiť, či informácie nadobudnuté za okolností, o aké ide v konaní vo veci samej, môžu byť kvalifikované ako informácie pochádzajúce od členského štátu vydania.

74 Tomuto súdu tiež prislúcha vyhodnotiť tieto informácie a posúdiť, či predstavujú nespochybniteľné informácie potvrdzujúce skutočnosť, že držiteľ vodičského preukazu nemal svoje zvyčajné bydlisko na území členského štátu vydania v čase, keď mu bol vydaný jeho vodičský preukaz.

75 V rámci tohto preskúmania informácií pochádzajúcich od členského štátu vydania, ktoré má k dispozícii, môže vnútroštátny súd zohľadniť všetky okolnosti sporu, o ktorom rozhoduje. Najmä môže vziať do úvahy prípadnú okolnosť, že informácie pochádzajúce od členského štátu vydania, ktoré uvádzajú, že držiteľ vodičského preukazu sa nachádzal na území tohto štátu iba veľmi krátky čas a mal iba čisto fiktívne bydlisko na jeho území s jediným cieľom, ktorým bolo uniknúť uplatneniu prísnejších podmienok upravených na vydanie vodičského preukazu v členskom štáte jeho skutočného bydliska.

76 Je však potrebné zdôrazniť, že fakt, že držiteľ vodičského preukazu mal svoje bydlisko v členskom štáte s cieľom využitia menej prísnej právnej úpravy, pokiaľ ide o podmienky vydania vodičského preukazu, je inherentnou súčasťou výkonu jeho práva voľne sa pohybovať a zdržiavať sa na území členských štátov, ktoré je občanom Únie priznané článkom 21 ods. 1 ZFEÚ a uznané smernicami 91/439 a 2006/126 (pozri analogicky rozsudok z 9. marca 1999, Centros, C-212/97, Zb. s. I-1459, bod 27), a nedovoľuje sám osebe preukázať nedodržanie podmienky zvyčajného bydliska, ktorá je upravená v článku 7 ods. 1 písm. b) a článku 7 ods. 1 písm. e) týchto smerníc, ktorá odôvodňuje zamietnutie členského štátu uznať vodičský preukaz vydaný v inom členskom štáte.

77 Na základe vyššie uvedeného je potrebné odpovedať na druhú a tretiu prejudiciálnu otázku tak, že článok 1 ods. 2 v spojení s článkom 8 ods. 2 a 4 smernice 91/439, ako aj článok 2 ods. 1 v spojení s článkom 11 ods. 4 smernice 2006/126 sa musia vykladať v tom zmysle, že nebránia právnej úprave hostiteľského členského štátu, ktorá tomuto štátu povoľuje zamietnuť na jeho území uznanie vodičského preukazu vydaného v inom členskom štáte v prípade, keď by sa preukázalo na základe nespochybniteľných informácií poskytnutých členským štátom vydania, že držiteľ sporného vodičského preukazu nespĺňa podmienky zvyčajného bydliska v zmysle článku 7 ods. 1 písm. b) smernice 91/439 a článku 7 ods. 1 písm. e) smernice 2006/126 v čase vydania tohto preukazu. Z tohto hľadiska nemôže okolnosť, že informácie nie sú poskytnuté členským štátom vydania bezprostredne, ale iba sprostredkovane vo forme oznámenia tretej strany, sama osebe vylúčiť, že tieto informácie by sa mohli považovať za informácie poskytnuté členským štátom vydania, a to za predpokladu, že pochádzajú od orgánu tohto naposledy uvedeného členského štátu. Vnútroštátny súd musí overiť, či informácie nadobudnuté za takých okolností, o aké ide v konaní vo veci samej, môžu byť kvalifikované ako informácie pochádzajúce od členského štátu vydania, ako aj prípadne vyhodnotiť tieto informácie a posúdiť s ohľadom na všetky okolnosti sporu, o ktorom súd rozhoduje, či predstavujú nespochybniteľné informácie, ktoré potvrdzujú, že držiteľ vodičského preukazu nemal svoje zvyčajné bydlisko na území členského štátu vydania v čase, keď bol vydaný jeho vodičský preukaz.

O trovách

78 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (druhá komora) rozhodol takto:

1. **Článok 1 ods. 2 v spojení s článkom 8 ods. 2 a 4 smernice Rady 91/439/EHS z 29. júla 1991 o vodičských preukazoch, ako aj článok 2 ods. 1 v spojení s článkom 11 ods. 4 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2006/126/ES z 20. decembra 2006 o vodičských preukazoch sa musia vykladať v tom zmysle, že bránia právnej úprave hostiteľského členského štátu, ktorá povoľuje tomuto štátu zamietnuť uznať na svojom území vodičský preukaz vydaný v inom členskom štáte, ak vlastníkovi tohto preukazu tento hostiteľský členský štát nestanovil žiadne opatrenie v zmysle článku 8 ods. 4 smernice 91/439 alebo článku 11 ods. 4 druhého pododseku smernice 2006/126, ale v poslednom uvedenom členskom štáte**

mu bolo zamietnuté vydanie prvého vodičského preukazu z dôvodu nesplnenia podmienok fyzickej a psychickej spôsobilosti bezpečne viesť motorové vozidlo podľa ustanovení toto štátu.

2. **Uvedené ustanovenia sa musia vykladať v tom zmysle, že nebránia právnej úprave hostiteľského členského štátu, ktorá tomuto štátu povoľuje zamietnuť na jeho území uznanie vodičského preukazu vydaného v inom členskom štáte v prípade, keď by sa preukázalo na základe nespochybniteľných informácií poskytnutých členským štátom vydania, že držiteľ sporného vodičského preukazu nespĺňa podmienky zvyčajného bydliska v zmysle článku 7 ods. 1 písm. b) smernice 91/439 a článku 7 ods. 1 písm. e) smernice 2006/126 v čase vydania tohto preukazu. Z tohto hľadiska nemôže okolnosť, že informácie nie sú poskytnuté členským štátom vydania bezprostredne, ale iba sprostredkovane vo forme oznámenia tretej strany, sama osebe vylúčiť, že tieto informácie by sa mohli považovať za informácie poskytnuté členským štátom vydania, a to za predpokladu, že pochádzajú od orgánu tohto naposledy uvedeného členského štátu.**

   Vnútroštátny súd musí overiť, či informácie nadobudnuté za takých okolností, o aké ide v konaní vo veci samej, môžu byť kvalifikované ako informácie pochádzajúce od členského štátu vydania, ako aj prípadne vyhodnotiť tieto informácie a posúdiť s ohľadom na všetky okolnosti sporu, o ktorom súd rozhoduje, či predstavujú nespochybniteľné informácie, ktoré potvrdzujú, že držiteľ vodičského preukazu nemal svoje zvyčajné bydlisko na území členského štátu vydania v čase, keď bol vydaný jeho vodičský preukaz.

Podpisy